T.C. DANIŞTAY 8. DAİRE E. 2007/6457 T. 12.12.2007

ÖZET : Dava, davalı Milli Eğitim Bakanlığı tarafından çıkarılan ve engelli vatandaşların eğitim giderlerinin bakanlıkça karşılanması konusunda zihinsel ve bedensel engelli şeklinde ayırım yapan tebliğin, bedensel engelliler yönünden 18 yaş sınırı getiren kısmının hukuka aykırılığı iddiasıyla iptali istemine ilişkindir. 5378 Sayılı Kanunda tanım yapılırken, zihinsel ve bedensel engelli şeklinde bir ayırım yapılmamıştır. Sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin idari yapısını oluşturan kurumların tüm eylem ve işlemlerinde sosyal devlet ilkesini gözetmesi gerekir. Anılan ilke uyarınca hiçbir ayırım gözetmeden tüm vatandaşların temel hak ve hürriyetlerini hukuk devleti ile bağdaşmayacak şekilde sınırlayan engellerin kaldırılması gerekir. Açıklanan nedenlerle bedensel engellilerin özel eğitim giderlerinin bakanlıkça karşılanması konusunda yaş sınırı getiren tebliğ hukuka aykırıdır.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Sekizinci Dairesi'nce işin gereği görüşüldü:

KARAR : Dava; Milli Eğitim Bakanlığı Özel Öğretim Kurumları Genel Müdürlüğü tarafından çıkarılan; zihinsel özürlülerde yaş koşulu aranmadan, özürlü çocukların eğitim giderlerinin Bakanlıkça karşılanmasına ilişkin 26.06.2006 gün ve 55270 sayılı tebliğde, zihinsel özürlü çocuklarda yaş koşulu aranmamasına karşılık, bunlar dışındaki özürlüler için 18 yaş sınırı getirildiği; bu suretle bedensel özürlüler açısından Anayasa'da yer alan eşitlik ilkesine aykırı bir şekilde ayrım yapıldığı; 5378 sayılı Özürlüler ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması hakkında Kanun'un ilgili maddelerinde bu yönde bir ayrım yapılmadığı ve anılan düzenleyici işlemin üst hukuk normlarına aykırı olduğu ileri sürülerek, zihinsel özürlüler dışındaki özürlüler için 18 yaş sınırı getiren kısmının iptali isteminden doğmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın Başlangıç kısmında; her Türk vatandaşının bu Anayasa'daki temel hak ve hürriyetlerden eşitlik ve sosyal adalet gereklerince yararlanarak milli kültür, medeniyet ve hukuk düzeni içinde onurlu bir hayat sürdürme ve maddi ve manevi varlığını bu yönde geliştirme hak ve yetkisine doğuştan sahip olduğu belirtilmiştir. Birinci kısmında yer alan 2. maddesinde ise; "Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir" hükmü yer almaktadır. "Kanun Önünde Eşitlik" başlıklı 10. maddesinde de; herkesin ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşit olduğu hüküm altına alınmıştır.

07.07.2005 gün ve 25868 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 5378 sayılı Özürlüler ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması hakkında Kanun'un "Tanımlar" başlıklı 3. maddesinin a bendinde, özürlü; doğuştan veya sonradan herhangi bir nedenle bedensel, zihinsel, ruhsal, duyusal ve sosyal yeteneklerini çeşitli derecelerde kaybetmesi nedeniyle toplumsal yaşama uyum sağlama ve günlük gereksinimlerini karşılama güçlükleri olan ve koruma, bakım, rehabilitasyon, danışmanlık ve destek hizmetlerine ihtiyaç duyan kişi olarak tanımlanmıştır.

Aynı yasanın 35. maddesi ile 3797 sayılı Milli Eğitim Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri hakkında Kanun'a eklenen Ek 3. maddesinde de; görme, ortopedik, işitme, dil-konuşma, ses bozukluğu, zihinsel ve ruhsal özürlü çocuklardan özel eğitim değerlendirme kurulları tarafından, özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerine devam etmeleri uygun görülenlerin eğitim giderlerinin, her yıl bütçe uygulama tali matında belirlenen miktarının Milli Eğitim Bakanlığı bütçesine konulacak ödenekten karşılanacağı hükmü yer almaktadır.

Dava konusu 26.06.2006 gün ve 55270 sayılı Milli Eğitim Bakanlığı tebliğinde; "Özürlülerin sağlık, eğitim, rehabilitasyon, istihdam, sosyal yardım alanlarında yaşadıkları sorunların çözümlenmesi amacıyla hazırlanan 5378 Sayılı Yasa gereği 01.06.2006 gününden itibaren özel eğitim değerlendirme kurulları tarafından Milli Eğitim Bakanlığı gözetim ve denetimi altında olan özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerine devam etmeleri uygun görülen özürlü çocukların (zihinsel özürlülerde yaş koşulu aranmaz) eğitim giderlerinin Milli Eğitim Bakanlığı'nca karşılanacağı belirtilmiştir.

Dava dosyasının incelenmesinden, davacının, adına 26.06.2006 günlü tebliğin iptali istemiyle yargı yoluna başvurduğu ve % 90.4 fonksiyon kaybı olan oğlunun, anılan tebliğ uyarınca 18 yaşını doldurduğu ve bedensel özürlü olduğu için devam ettiği özel eğitim ve rehabilitasyon merkezinden ayrılmak durumunda kaldığı, anlaşılmaktadır.

Davacı, **oğlu adına anılan tebliğin, zihinsel ve bedensel özürlü kişiler arasında ayrıma yol açtığı; bedensel özürlü kişilerin eğitim giderlerinin karşılanması açısından 18 yaş sınırı getirmesiyle anayasal eğitim hakkının ve eşitlik ilkesinin ihlal edildiği iddialarıyla uygulamadan kaldırılması için Milli Eğitim Bakanlığı Özel Öğretim Kurumları Genel Müdürlüğü'ne idari başvuru yapmıştır. Bu başvuru, Medeni Kanun'da yalnızca zihinsel engellilerin onsekiz yaşından büyük olması halinde ergin sayılmayacağı hüküm altına alındığından ve davacının oğlu bedensel özürlü olduğundan bahisle eğitim giderlerinin bakanlık tarafından karşılanamayacağı belirtilerek reddedilmiştir.** Bu ret işlemi

üzerine, işlemde temel olan 26.06.2006 gün ve 55270 tebliğin iptali ve yürütmesinin durdurulması istemiyle yargı yoluna başvurulmuştur.

5378 Sayılı Yasada yer alan özürlü tanımında zihinsel ve bedensel yeteneklerin kaybı kavramlarına yer verilmekle beraber, tanım yapılırken bu hususta zihinsel veya bedensel özürlü şeklinde bir ayrım yapılmamıştır. Her ne kadar 5378 Sayılı Yasanın 35. maddesinde "çocuk" kavramına yer verilmiş olsa da, özürlü tanımı yapılırken de belirtildiği gibi toplum yaşamına katılım ve ihtiyaçların karşılanması açısından zorluk çeken engellilerin özel nitelikteki eğitime ve rehabilitasyona duydukları gereksinim açısından çocuk ya da ergin olmalarının bir önemi olmadığı tartışmasızdır.

Yukarıda alıntısı yapılan Anayasa hükümleri uyarınca sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetinin idari yapısını oluşturan kurumlarının tüm eylem ve işlemlerinde "sosyal devlet" ilkesini gözetmeleri bir zorunluluktur. Bu ilke uyarınca hiçbir ayrım gözetilmeden tüm vatandaşların temel hak ve hürriyetlerini hukuk devleti ile bağdaşmayacak şekilde sınırlayan ekonomik ve sosyal engellerin kaldırılması gerekmektedir. Toplum yaşamı içinde varlığı yadsınamayacak kadar büyük boyutlara ulaşan (nüfusun yaklaşık % l2'si) engelli vatandaşların iş yaşamı ve sosyal yaşam içinde demokratik ve medeni bir toplum olmanın gereği olarak daha aktif bir biçimde yer alması gerektiği kuşkusuzdur. Engelli vatandaşların toplum yaşamına daha aktif bir şekilde katılımı için özel ve maddi açıdan daha külfetli bir eğitim ve rehabilitasyon sürecine ihtiyaç duydukları izahtan varestedir. Bu eğitimin sağlanması aşamasında sosyal devlet olmanın bir gereği olarak 5378 Sayılı Yasada birtakım düzenlemeler yapılmış ve anılan yasanın amacını belirten 1. maddesinde; "engellilerin her bakımından gelişmelerini sağlamak" ibaresine yer verilmiştir.

Ancak;

Dava konusu tebliğ ile engelli vatandaşların arasında Medeni Kanun'da yer alan erginlik tanımı temel alınarak eğitim giderlerinin bakanlıkça karşılanması konusunda zihinsel ve bedensel özürlü şeklinde bir ayrım yapılmıştır.

Yasal düzenlemeler ve Anayasa hükümleri karşısında engellilerin özel eğitiminin giderlerinin karşılanmasında temel alınması gereken kıstas kişinin engelli olup olmadığı hususudur. Engelli bir kişinin, Medeni Yasaya göre ergin sayılması onun engelli olduğu gerçeğini değiştirmediği gibi, toplum yaşamına daha aktif bir şekilde katılımı için özel bir eğitime duyduğu gereksinimini de ortadan kaldırmamaktadır. **Aksi düşünceyle zihinsel engelli olmayan ve onsekiz yaşından büyük olduğu için Medeni Kanun gereği ergin sayılan bedensel engelli vatandaşların yasada öngörülen ekonomik imkandan yararlanmaması gibi bir sonuç ortaya çıkacak ve**

bu uygulama hem yasanın amacıyla bağdaşmayacak hem de vatandaşların temel hakları önündeki sosyal ve ekonomik engelleri kaldırmakla görevli sosyal devlet anlayışı ve ilkesine ters düşecektir. Ayrıca bu durum, karşılaşılan zorluklar ve sosyal hayata katılım açısından aynı koşullara sahip olan engelli vatandaşlar arasında, anayasal eşitlik ilkesine açıkça aykırılık teşkil edecektir.

Bu bilgiler ışığında 26.06.2006 gün ve 55270 sayılı tebliğin üst hukuk normlarına ve temel hukuki ilkelere açıkça aykırı olan, bedensel engellilerin özel eğitim giderlerinin bakanlıkça karşılanması hususunda onsekiz yaş sınırı getirilmesine ilişkin kısmında hukuka uyarlık görülmemiştir.

SONUÇ : Açıklanan nedenlerle, 2577 Sayılı Yasanın 27. maddesinde öngörülen koşulların gerçekleşmiş olduğu anlaşıldığından yürütmenin durdurulması isteminin kabulüne, 12.12.2007 gününde oybirliği ile karar verildi.

T.C. DANIŞTAY 10. DAİRE E. 2007/5427 K. 2011/2289 T. 14.6.2011

ÖZET : Dava, Gemlik türü zeytin fidanı destekleme ödemesinin dekar başına belirtilen fiyata düşürülmesi hakkında Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Tarımsal Üretim ve Geliştirme Genel Müdürlüğü'nün "Sertifikalı Tohum ve Fidan Desteği" konulu Genelgesinin iptali ile uğranıldığı ileri sürülen zararın yasal faiziyle birlikte tazminine karar verilmesi istemiyle açılmıştır. Davalı idarenin ortaya koyduğu bilimsel nedenler karşısında, ekolojik bölgesi dışında Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinin desteklenmesine devam edilmesinin, buna karşılık ekolojik bölgesi içinde Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinin, diğer türlerden farklı olarak, dekar başına ödenerek desteklenmesinin haklı ve hukuken kabul edilebilir nedenleri bulunmadığı gibi, bu durumun bilimsel gerekleri de ortaya konulmadığından, dava konusu düzenlemede ekolojik bölgesi içinde zeytin fidanı ile bahçe tesis edenler yönünden kamu yararı ve hizmet gereklerine uyarlık bulunmamaktadır.

Uyuşmazlığın, ekolojik bölgesi dışında Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisi nedeniyle davacının yararlanacağı destekleme ödemesinin miktarına ilişkin kısmına gelince; aranan diğer koşulların varlığı durumunda davacının dekar başına 250 TL destekleme ödemesinden yararlandırılmasının 2006/19 sayılı Tebliğin ve davalı idarenin dekar başına ödeme tutarını ve dönemini belirleyen işleminin gereği olduğu sonucuna ulaşılmaktadır.

Dava, Gemlik türü zeytinin ekolojisi dışında yaygınlaştırılması nedeniyle, bu türün sertifikalı fidanıyla bahçe tesisinde destekleme

tutarının dekar başına 250 TL'ndan 45 TL'na düşürülmesi yolundaki 27.2.2007 günlü, 29 sayılı Bakan "Olur"u ile 2007/4 sayılı Sertifikalı Tohum ve Fidan Desteği Genelgesi'nin iptali ve yeniden belirlenen destekleme tutarı nedeniyle yoksun kalındığı öne sürülen 21.525 TL destekleme ödemesinin tazmini istemiyle açılmıştır.

4733 sayılı Yasa'nın dava konusu düzenlemelerin tesis edildiği tarihte yürürlükte bulunan 7. maddesinde, tarımsal destekleme politikaları çerçevesinde doğrudan bütçeden veya uluslararası kuruluşlardan sağlanan kaynaklardan, doğrudan ve/veya dolaylı olarak yapılacak her türlü ödemelere ilişkin usul ve esasları belirlemeye Bakanlar Kurulu yetkili kılınmış; Bakanlar Kurulu'nun 28.3.2005 günlü, 2005/8629 sayılı Kararıyla yürürlüğe konulan "Ulusal Tarım Stratejisi Doğrultusunda Tarımsal Destekleme Ödemelerine ve Sürdürülebilir Çiftçi Kayıt Sisteminin Geliştirilmesine İlişkin Karar"ın 2006/10243 sayılı Karar ile değişik 1., 3. ve 8. maddeleriyle, bitkisel üretim faaliyetinde bulunan çiftçilere, doğrudan gelir desteği ödenmesi, ödemelerin üretim faaliyetini ve bu faaliyeti yapan çiftçiyi tespit edecek belgelere dayandırılması, doğrudan gelir desteği ödemesi yapılan arazilerde toprak analizi, organik tarım gibi teknoloji kullanımı ve çevre koruma önceliklerine göre dekar başına ilave ödemeler yapılabilmesinin yanı sıra sürdürülebilirlik ilkesi çerçevesinde kaliteye, teknoloji kullanımına ve çevre koruma önceliklerine göre bitkisel üretim faaliyetinde sertifikalı tohum ve/veya sertifikalı fidan kullanan çiftçilere dekar başına destekleme ödemesi yapılabilmesi öngörülmüş; öte yandan bu Kararın uygulanmasına ilişkin usul ve esasların Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından hazırlanacak yönetmelik ve tebliğler tarafından belirleneceği ifade edilmiştir.

Böylece, gerek 4733 sayılı Yasa'nın 7. maddesi, gerek "Ulusal Tarım Stratejisi Doğrultusunda Tarımsal Destekleme Ödemelerine ve Sürdürülebilir Çiftçi Kayıt Sisteminin Geliştirilmesine İlişkin Karar" ile davalı idareye, tarımsal üretimin sürdürülebilirliği, kaliteli üretimin artırılması, üretimde teknolojinin kullanımının yaygınlaştırılması, çevrenin korunması ölçütlerini gözeterek, hangi türlerde bitkisel üretim için sertifikalı tohum veya fidan kullanımının özendirilerek, teşvik edilmesi ve bunu sağlamak için yapılacak destekleme ödemesinin tutarını, desteklemeden yararlanmanın yöntemini belirlemek konusunda yetki verildiği sonucuna ulaşılmaktadır.

Bu çerçevede 10.05.2006 günlü, 26164 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe konulan Sertifikalı Tohumluk Kullanımı ve Sertifikalı Meyve/Asma Fidanı/Çilek Fidesi ile Kapama Bağ/Bahçe Tesisi Desteklemeleri Hakkında 2006/19 sayılı Tebliğ ile sertifikalı tohumluk/fidan/fide kullanılarak kapama bağ veya bahçe kurulması nedeniyle desteklemeden yararlanılmasının yöntemi açıklanmış; çiftçilere

dekar başına yapılacak destekleme miktarlarının "her yıl" Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından belirlenmesi öngörülmüş; diğer yandan destekleme ödemesinden yararlanılması 2006 yılı yazlık ekim/dikimleri için 10.5.2006-7.7.2006, 2006 yılı güz ve 2007 yılı yaz ekim dikimleri için 16.10.2006-6.7.2007 tarihleri arasında başvuruda bulunması koşuluna bağlanmıştır. Buna göre, Bakanlık tarafından ilk defa açıklanacak olan destekleme tutarlarının 2006 yılı dikimlerini kapsayacağı açıktır. Nitekim desteklenecek ürün türleri ve destekleme miktarları 10.5.2006 tarihinde belirlenerek, davalı idarenin aynı günlü yazısıyla tüm valiliklere duyurulmuş; 2006 yılında sertifikalı zeytin fidanıyla kapama bahçe tesisinde dekar başına 250 TL destekleme ödemesi yapılacağı açıklanmıştır. Öte yandan 15.2.2007 günlü Resmi Gazete'de yayımlanan 2007/15 sayılı Tebliğ ile sertifikalı fidan ve fide ile yeni tesis kurarak destekten yararlanacak üreticilerin kullanacağı sertifikalı tür ve çeşitlerin araştırma kuruluşlarınca düzenlenmiş olan "çeşit tavsiye listesi"ne ve üretimine ihtiyaç duyulanlara göre Bakanlıkça belirlenmesi öngörülmüş; ayrıca 2007 yılı güzlük ekim/dikimleri için başvuruların 1.10.2007 tarihinden itibaren 31.12.2007 tarihi mesai bitimine kadar yapılması istenilmiştir.

Dava konusu Genelgeyle, Gemlik türü zeytinin bilinen ekolojik bölgeleri dışında dikilmesinin bu tür zeytinin sofralık değerini düşürdüğü gibi, yağlık olarak işlenmesi halinde kalite ve kantite kayıplarına neden olduğunun anlaşıldığı noktasından hareketle, Gemlik çeşidi fidan ile bahçe tesisinde destekleme tutarı, 2006 yılı dikimleri ayrık tutularak, 2007 yılı için 45 TL'na indirilmiştir. Davalı idarenin her yıl için destekleme miktarını ve desteklenecek ürün türlerini sertifikalı tür ve çeşitlerin araştırma kuruluşlarınca düzenlenmiş olan çeşit tavsiye listesine ve üretimine ihtiyaç duyulanlara göre belirleme yetkisine sahip olması karşısında, ortaya koyduğu gerekçelere dayanarak ekolojik bölgesi dışında Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinde destekleme miktarını ayrıca belirlemesinde hukuka ve dayanılan düzenlemelere aykırı bir yön bulunmamaktadır. Bununla birlikte, getirilen düzenleme ekolojik bölgesi içinde Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinde de destekleme miktarının dekar başına 45 TL olarak uygulanmasına yol açmaktadır. Oysa davalı idarenin ortaya koyduğu bilimsel nedenler karşısında, ekolojik bölgesi dışında Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinin desteklenmesine devam edilmesinin, buna karşılık ekolojik bölgesi içinde Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisinin, diğer türlerden farklı olarak, dekar başına 250 TL yerine 45 TL ödenerek desteklenmesinin haklı ve hukuken kabul edilebilir nedenleri bulunmadığı gibi, bu durumun bilimsel gerekleri de ortaya konulmadığından, dava konusu düzenlemede ekolojik bölgesi içinde Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesis edenler yönünden kamu yararı ve hizmet gereklerine uyarlık bulunmamaktadır.

Uyuşmazlığın, ekolojik bölgesi dışında Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesisi nedeniyle davacının yararlanacağı destekleme ödemesinin miktarına ilişkin kısmına gelince; yukarıda açıklandığı üzere, 2006 yılında setifikalı zeytin fidanıyla kapama bahçe tesisinde dekar başına 250 TL destekleme ödemesi yapılacağında tartışma yoktur. Dava dosyasında bulunan 12.4.2007 günlü "Sertifikalı Fidan ve Tohumluk Desteklemesi Arazi Tespit Tutanağı"nı ile 105.468 m2 alanda dikimi yapılan 2800 adet zeytin fidanının bir yaşında olduğunun saptandığı, zeytin fidanlarının Aralık ayının başından ve Mart ayının sonuna kadar dikiminin yapılması gerekliliği de dikkate alındığında, 2006 yılı güz döneminde bahçe tesis edilmesi nedeniyle ve dekar başına destekleme ödemesinin 45 TL'na indirilmesinden önce 19.2.2007 tarihinde desteklemeden yararlanmak için başvuruda bulunulduğu anlaşılmaktadır. Bu haliyle aranan diğer koşulların varlığı durumunda davacının dekar başına 250 TL destekleme ödemesinden yararlandırılmasının 2006/19 sayılı Tebliğin ve davalı idarenin dekar başına ödeme tutarını ve dönemini belirleyen 10.5.2006 günlü işleminin gereği olduğu sonucuna ulaşılmaktadır.

Açıklanan nedenlerle, dava konusu işlemlerin, ekolojik bölgesi içinde Gemlik türü zeytin fidanı ile bahçe tesis edenler yönünden iptali; aranan diğer koşulları taşıdığının belirlenmesi durumunda, dekar başına 250 TL üzerinden hesaplanacak destekleme tutarının 2006/19 sayılı Tebliğe göre ödeneceği tarihten itibaren hesaplanacak yasal faiziyle birlikte davacıya ödenmesine karar verilmesi gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Onuncu Dairesince gereği görüşüldü:

(...)

Dosyanın incelenmesinden; 10.05.2006 tarih ve 2560 sayılı Bakan Onayı ile sertifikalı zeytin fidanı dikimi için tür ayrımı yapılmaksızın dekar başına 250 TL destekleme yapılmasına karar verildiği; ancak zeytinde gemlik çeşidinin ekolojisi dışında yaygınlaşması nedeniyle 27.2.2007 tarihli Bakan onayı ile gemlik türü zeytin dışındaki zeytin fidanları için dekar başına destekleme miktarı 250 TL olarak ödenmesine devam edilirken, gemlik türü zeytin fidanı dikiminde dekar başına destekleme miktarının 250 TL'den 45TL'ye düşürüldüğü, bu hususun 28.2.2007 tarih ve 2007/4 sayılı Genelge ile duyurulduğu; davacının Adana ili, Ceyhan ilçesinde bulunan arazisine 2006 yılının Aralık ayı içinde gemlik türü zeytin fidanı diktikten sonra, 19.2.2007 tarihinde desteklemeden yararlanmak üzere idareye başvurduğu; 12.04.2007 tarihinde davacının arazisi üzerinde 2800 adet zeytin fidanının dikilmiş olduğunun tespit edildiği; ancak davacıya destekleme ödemesinin yapılmaması nedeniyle, 10.07.2007 tarihinde dekar başına 250 TL'den

ödeme yapılması yolunda yapılan başvurunun reddi üzerine bakılan davanın açıldığı anlaşılmaktadır.

Davalı idarenin, tarım politikaları ile gıda güvencesi ve güvenliğinin güçlendirilmesi amacı dikkate alınmak suretiyle, çiftçilere hangi ürünler ve tarımsal faaliyetler nedeniyle destekleme yapılacağını ve ödenecek destekleme miktarını belirleme yetkisi bulunmaktadır. Bu kapsamda, davalı idarece ödenecek destekleme miktarlarının artırılması, azaltılması veya tamamen desteklemenin kaldırılması da mümkündür. Ancak, davalı idare bu düzenlemeleri yaparken ilgililerin haklarını ihlal etmeksizin haklı beklentilerini koruyucu düzenleme yapmakla yükümlüdür.

Dava konusu düzenlemeden önce yayımlanan 2006 yılı Genelgesi kapsamında dekar başına 250 TL olan destekleme miktarının, tarım politikaları ile gıda güvenliği ve kalitesi dikkate alınarak dava konusu düzenleme ile dekar başına 45 TL'ye düşürülmesi konusunda davalı idarenin yetkisi olmakla birlikte, önceki Genelge kapsamında destekten yararlanmak amacıyla başvuruda bulunan ve bu konuda haklı beklenti içerisinde olan çiftçilerin haklarını koruyucu ve gözetici biçimde düzenleme yapılması gerekmektedir. Bu yönüyle dava konusu düzenleme ile üreticilere ödenecek destekleme miktarları üreticilerin haklı beklentilerinin karşılanması amacıyla dikim tarihi esas alınmak suretiyle, daha önceki Genelge kapsamında dikim yapan çiftçilerin hakkını koruyacak nitelikte düzenleme yapılmadığından, dava konusu Genelge ve Bakan onayındaki hukuk güvenliğini zedeleyici nitelikteki eksik düzenlemede hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Davacının uğradığını ileri sürdüğü 21.525 TL zararın yasal faiziyle birlikte tazminine karar verilmesi istemi yönünden;

Davacı, 2006 yılı Genelgesinin yürürlükte olduğu tarihte bu Genelge ile getirilen düzenlemeye güvenerek 2006 yılının Aralık ayı içinde gemlik türü zeytin fidanı diktikten sonra, 19.02.2007 tarihinde desteklemeden yararlanmak üzere idareye başvurmuştur. Davacıya, gemlik türü zeytin fidanını diktiği ve idareye başvurduğu tarih itibariyle yürürlükte bulunan 2006 yılı Genelgesi uyarınca dekar başına 250 TL üzerinden ödeme yapılması gerekmektedir.

Bu durumda, davalı idarece davacının hak ettiği destekleme miktarı yeniden hesaplanarak ödeme yapılacağından, tazminat istemi yönünden bu aşamada karar verilmesine yer bulunmamaktadır.

SONUÇ : Açıklanan nedenlerle, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Tarımsal Üretim ve Geliştirme Genel Müdürlüğü'nün "Sertifikalı Tohum ve Fidan Desteği" konulu 27.02.2007 tarih ve 07-029 sayılı Bakan Oluru ile

28.2.2007 tarih ve 2007/4 sayılı Genelgesinin eksik düzenleme nedeniyle iptaline, tazminat istemi yönünden karar verilmesine yer olmadığına, aşağıda dökümü yapılan 77,20 TL yargılama giderlerinin ve kararın verildiği tarihte yürürlükte olan Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi uyarınca belirlenen 1.100 TL avukatlık ücretinin davalı idareden alınarak davacıya verilmesine, artan posta ücretinin isteği halinde davacıya iadesine, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 48. maddesi uyarınca, bu kararın tebliğ tarihini izleyen günden itibaren 30 (otuz) gün içerisinde İdari Dava Daireleri Kuruluna temyizen başvurulabileceğinin taraflara duyurulmasına, 14.06.2011 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

T.C. DANIŞTAY 10. DAİRE E. 2008/11336 K. 2012/1405 T. 11.4.2012

ÖZET : Bakanlık onayı ile düzenlenen, ödülü belirlenen ve bu ödülün Bakanlık bütçesinden karşılanmasına karar verilen yarışmada birinci olan davacıya ödülün verilmemesinde, kamu yararı ve yürütülen hizmetin gereklerine uygunluk bulunmamaktadır. İdareye güven ilkesi uyarınca düzenlenen yarışmaya katılan, yarışma sonucunda verilecek ödülü birinci olması halinde almak için haklı beklentiye giren davacının, ödülün verilmemesinden kaynaklanan zararının, olayda hizmet kusuru saptanan davalı idarece tazmin edilmesi gerekmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Onuncu Dairesince, Ankara 4. İdare Mahkemesi Hakimliğinin 26.3.2004 tarih ve E:2004/391, K:2004/431 sayılı kararının, Danıştay Başsavcılığı'nca temyizen kanun yararına bozulması istemi incelenerek gereği görüşüldü:

KARAR : Dava, davalı Bakanlıkça 15-22 Nisan 2000 tarihleri arasında kutlanan "Turizm Haftası" etkinlikleri çerçevesinde karadeniz bölgesi illerinde "En Güzel Cephe/Ön Görünüm" yarışması düzenlendiği, bu yarışmada il birincisi olan davacının ödülün verilmesi istemiyle 11.6.2001 tarihinde yaptığı başvurunun davalı idarece cevap verilmemek suretiyle zımnen reddi üzerine ödülün karşılığı olan 1.419,76 TL'nin dava tarihinden itibaren işleyecek yasal faiziyle birlikte tazmini istemiyle açılmıştır.

Ankara 4. İdare Mahkemesi Hakimliğince; olayda yarışma sonrası il birincilerine ödül verilmesini zorunlu kılan herhangi bir yasal düzenleme bulunmadığı gibi, şartnamede de ödülün verilmemesi halinde ne şekilde bir işlem yapılacağının düzenlenmediği, vaad edilen ödülün idare açısından bir bağlayıcılığının bulunmadığı, dolayısıyla idarenin tazminat ödemekle

sorumlu tutulmasına olanak bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

Davacı tarafından; anılan İdare Mahkemesi kararının, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek, kanun yararına bozulması isteğiyle Danıştay Başsavcılığı'na başvurulmuştur.

Danıştay Başsavcılığı tarafından, 355 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 2. maddesinin (a) bendinde, yurdun turizme elverişli bütün imkanlarını değerlendirmenin geliştirmenin ve pazarlamanın Turizm Bakanlığının görevleri arasında sayıldığı, 11. maddesinin (a) bendinde turizm değerlerinin tanıtımını yapmak ve yaptırmak amacıyla yarışma düzenlemenin Tanıtma Genel Müdürlüğünün görevlerinden biri olduğunun belirtildiği, 11/A maddesinin (g) işaretli bendinde ise toplumda turizm bilincinin geliştirilmesi için gerekli çalışmaları yapmanın Turizm Eğitimi Genel Müdürlüğünün görevi olduğuna değinildiği, 33. maddesinde ise, Bakanlığın kendi görev alanına giren konularda üstün başarı göstermiş kişilere mükafat verebileceğinin kurala bağlandığı, aktarılan yasal düzenlemelerle turizmi teşvik edici ve toplumda turizm bilincini geliştirici çalışmalar yapma ve bu maksatla yarışmalar tertipleme görevinin asli ve sürekli bir kamu hizmeti olarak Turizm Bakanlığına verildiği, bu itibarla, söz konusu kamu hizmetinin yürütülmesi sırasında tertiplenen ve usul ve esasları Genelge ve Bakan oluru ile düzenlenen yarışma kapsamında hizmeti yürütmekle görevli ve yetkili kamu idaresi tarafından il birincilerine verilmesi öngörülen ödülün makul süre içerisinde yerine getirilmemesinin idare bakımından hizmet kusuru sayılması gerektiği, turizm değerlerinin tanıtımını yapmak ve yaptırmak amacıyla yarışma düzenleyen, bu kapsamda belirlediği kural ve koşullar ile taahhüt edilen ödülü bir şartname ile kamuya duyuran idarenin, yarışmaya katılanlara yüklediği edimler ve masraflar karşılığında, ödemeyi vaad ettiğiteşvik ödülünü ödemediği, böylece hizmet kusurundan kaynaklanan bir zararın sabit olduğu, bu zararın idarenin kendi eylem ve işlemlerinden doğduğu açık bulunduğundan, Anayasanın 125. maddesi hükmü karşısında başkaca yasal veya idari düzenlemelerin mevcudiyetini aramaya gerek bulunmadığı düşüncesiyle davanın reddi yolunda verilen mahkeme kararı kanun yararına temyiz edilmiştir.

Uyuşmazlık tarihinde yürürlükte bulunan 355 sayılı Turizm Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin 11. maddesinin (a) bendinde, "Her türlü imkandan yararlanarak, turizm değerlerinin, yurt içinde ve dışında tanıtımını yapmak, yaptırmak; bu amaçla yurt içinde ve dışında seminer, sempozyum, kollokyum, kongre, fuar, sergi, festival, yarışma, gösteriler ve benzeri faaliyetleri düzenlemek veya düzenlenmiş olanlara katılmak, bu yönde faaliyet gösteren yerli veya yabancı, kamu veya özel kurum, kuruluş, topluluk ve kişileri desteklemek,

yönlendirmek ve bunlar arasında gerekli işbirliğini sağlamak, bu tür faaliyetlerin ülkemizde yapılmasını özendirmek" görevi, Bakanlığın ana hizmet birimlerinden olan Tanıtma Genel Müdürlüğüne verilmiştir.

Dosyanın incelenmesinden, toplumda turizm bilincini geliştirmek, iç turizmi canlandırmak amacıyla davalı Bakanlık makamının 3.4.2000 tarihli onayı ile 15-22 Nisan 2000 tarihleri arasında yapılacak "Turizm Haftası" etkinliklerinin "Turizm Haftası Programı"na uygun olarak kutlanmasının, program kapsamında karadeniz bölgesi illerinde "En Güzel Cephe/Ön Görünüm" yarışması düzenlenmesinin, yapılacak yarışmalar için şartname hazırlanmasının, yarışmalar ile ilgili organizasyon çalışmalarının İl Turizm Müdürlüklerince yürütülmesinin, yarışma sonucunu değerlendirecek komisyonun oluşumunun, yarışma için hazırlanan şartnamede yarışmada il birincisi olan kişiye ailesi ile birlikte (toplam üç kişi) 7 gün tam pansiyon tatil ödülü verilmesinin uygun görüldüğü, 4.4.2000 tarihli Bakanlık yazısı ile programın uygulamaya konulmasının 81 İl Turizm Müdürlüğünden istendiği, program kapsamında düzenlenen karadeniz bölgesi illerinde "En Güzel Cephe/Ön Görünüm" yarışmasına Karabük İli için başvuran davacının evinin değerlendirme komisyonunca il birincisi seçildiğinin Karabük İl Turizm Müdürlüğünün 16.8.2000 tarihli yazısıyla davacıya bildirildiği, idarece ödülün verilmesi noktasında davacıya bir bildirimde bulunulmaması üzerine, davacı tarafından ödülün verilmesi istemiyle 11.6.2001 tarihinde idareye yapılan başvurunun cevap verilmemek suretiyle zımnen reddi üzerine, ödülün karşılığı olan 1.419,76 TL'nin dava tarihinden itibaren işleyecek yasal faiziyle birlikte tazmini istemiyle dava açıldığı anlaşılmaktadır.

Anayasanın 125. maddesinde, idarenin kendi eylem ve işlemlerinden doğan zararları ödemekle yükümlü olduğu kurala bağlanmıştır.

İdarenin yürütmekle görevli olduğu bir hizmetin kuruluşunda, düzenlenişinde veya işleyişindeki nesnel nitelikli bozukluk, aksaklık veya boşluk olarak tanımlanan hizmet kusuru; hizmetin kötü işlemesi, geç işlemesi veya hiç işlememesi hallerinde gerçekleşmekte ve idarenin tazmin yükümlülüğünün doğmasına yol açmaktadır.

Toplumda turizm bilincinin geliştirilmesi için gerekli çalışmaları yapmak, her türlü imkandan yararlanarak, turizm değerlerinin, yurt içinde ve dışında tanıtımını yapmak, yaptırmak; bu amaçla yurt içinde ve dışında seminer, sempozyum, kollokyum, kongre, fuar, sergi, festival, yarışma, gösteriler ve benzeri faaliyetleri düzenlemekle görevli olan davalı Bakanlığın, bu görevi kapsamında Bakanlık onayı ile düzenlediği, belirlenen ödülün Bakanlık bütçesinden karşılanmasını uygun gördüğü yarışmada birinci olan davacıya ödülünü vermemiş olmasında, yarışma ile hedeflenen amaca ve yürütülen hizmetin gereklerine uygunluk bulunmamaktadır. Bu şekilde meydana gelen

hizmet kusurundan kaynaklanan zararın idarece tazmin edilmesi gerekmektedir.

İdareye güven ilkesi uyarınca düzenlenen yarışmaya katılan, yarışma sonucunda verilecek ödülü birinci olması halinde almak için haklı beklentiye giren davacının, ödülün verilmemesinden kaynaklanan zararının, olayda hizmet kusuru saptanan davalı idarece tazmin edilmesine karar verilmesi gerekirken, yukarıda özetlenen gerekçeyle davanın reddi yolunda verilen İdare Mahkemesi kararında hukuki isabet bulunmamaktadır.

SONUÇ : Açıklanan nedenlerle, Danıştay Başsavcılığı tarafından yapılan kanun yararına temyiz isteminin kabulü ile Ankara 4. İdare Mahkemesi Hakimliğinin 26.3.2004 tarih ve E:2004/391, K:2004/431 sayılı kararının, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51. maddesi uyarınca hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak üzere kanun yararına bozulmasına, kararın birer örneğinin taraflara ve Danıştay Başsavcılığına gönderilmesine, kararın Resmî Gazete'de yayımlanmasına, 11.04.2012 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

T.C. DANIŞTAY 4. DAİRE E. 2012/2729 K. 2013/1376 T. 14.3.2013

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dördüncü Dairesince gereği görüşüldü:

KARAR : Davacı şirketin … Ayakkabı Çanta Dış Ticaret Anonim Şirketi ile yaptığı birleşme nedeniyle %5 oranında kurumlar vergisine tabi olması gerektiğini ileri sürerek verdiği ihtirazi kayıt kabul edilmeyerek 2009 yılı için tahakkuk ettirilen verginin fazlaya ilişkin kısmının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Vergi Mahkemesi kararı temyiz edilmiştir.

5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu'na 5904 sayılı Kanunla eklenen geçici 5'inci maddesinde, Küçük ve Orta Büyüklükteki İşletmelerin bu madde kapsamında 31.12.2009 tarihine kadar yapılan birleşmelerinde;

a) Birleşilen kurum tarafından münfesih kurumun birleşme tarihindeki sabit kıymetlerinin rayiç bedelle, diğer kıymetlerinin ise 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun değerleme hükümlerine göre değerlemek suretiyle bir bütün halinde devralınması ve bilançosuna kaydedilmesi,

b) Birleşmeden doğan kazançların tamamının birleşme tarihi itibarıyla birleşilen şirketin sermayesine eklenmesi,

c) Birleşilen kurumun, münfesih kurumun tahakkuk etmiş ve edecek vergi borçlarını ödeyeceğini ve diğer ödevlerini yerine getireceğini; münfesih kurumun, birleşmenin Ticaret Sicili Gazetesinde ilan edildiği tarihten itibaren otuz gün içinde birleşme nedeniyle vereceği kurumlar vergisi beyannamesine ekli bir taahhütnameyle taahhüt etmesi,

ç) Birleşme sonrasında üç yıl süreyle aylık ortalama bazda birleşilen kurum ile münfesih kurum tarafından, 01.04.2009 tarihinden önce verilen son aya ilişkin sigorta bildirgelerine göre istihdam edilenlerin toplamından az olmamak üzere aylık istihdam sağlanması, şartlarıyla birleşme işlemlerinden doğan kazançların, kurumlar vergisinden müstesna olduğu belirtilmiştir.

5904 sayılı Kanun'un geçici 2'nci maddesinin c) bendinde ise, 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu'nun Geçici 5'inci maddesinin uygulamasına ilişkin olarak, birleşen veya birleşilen şirketlere anılan Kanunun 13'üncü maddesine göre ilişkili kişi sayılanlar tarafından istihdamın veya faaliyetin kaydırılması gibi sadece teşviklerden yararlanmak amacıyla yapılan işlemlerin bulunması halinde, anılan maddedeki teşviklerden yararlanılamaz hükmüne yer verilmiştir.

Buna göre ilişkili sayılan şirketler arasında gerçekleşen birleşmenin istihdamın veya faaliyetin kaydırılması gibi sadece teşviklerden yararlanmak amacıyla yapıldığının tespiti halinde söz konusu teşviklerden yararlanılması mümkün olmayacaktır.

Dosyanın incelenmesinden davacı şirket ile ortakları aynı olan … Ayakkabı Çanta Dış Ticaret Anonim Şirketinin birleşmesi nedeniyle anılan teşvikten yararlanmak için verdiği ihtirazi kaydın, bu birleşmenin ilişkili kişi sayılanlar tarafından istihdamın veya faaliyetin kaydırılması gibi sadece teşviklerden yararlanmak amacıyla yapılmış olduğu belirtilerek kabul edilmediği, Mahkemece de aynı gerekçeye yer verilerek davanın reddedildiği anlaşılmaktadır.

Ancak, sadece birleşmenin ilişkili kişiler arasında gerçekleştirilmiş olması Kanunda yer alan teşviklerden yararlanmaya engel teşkil etmez, bununla birlikte Kanunda belirtildiği şekilde birleşmenin istihdamın veya faaliyetin kaydırılması gibi sadece teşviklerden yararlanmak amacıyla yapıldığının tespiti gereklidir. Olayda bu yönde yapılmış bir tespit olmadığı gibi davacı tarafından ibraz edilen yeminli mali müşavir tespit raporunda, birleşme sonucunda karlılığın ve istihdamın arttığına ilişkin tespit ve değerlendirmelere yer verilmiştir. Bu nedenle eksik incelemeye dayalı olarak davacının ihtirazi kaydının kabul edilmemesi suretiyle yapılan işlem Kanuna uygun olmadığından aksi yöndeki Mahkeme kararında hukuki isabet görülmemiştir.

SONUÇ : Açıklanan nedenle, davacının temyiz isteminin kabulüyle İstanbul 8. Vergi Mahkemesinin 16.01.2012 günlü ve E:2010/629, K:2012/104 sayılı kararının bozulmasına, 14.03.2013 gününde oybirliğiyle karar verildi.

T.C. YARGITAY 3. HUKUK DAİRESİ E. 2014/2944 K. 2014/6243 T. 17.4.2014

ÖZET : Davacı vekili, Turizm İşletme Belgesi sahibi olan müvekkili şirkete ait "Hotel Grand A..." oteline 16.06.2009-16.03.2010 tarihleri arasında tahakkuk ettirilen 9.faturada ilgili mevzuata aykırı olarak "Sanayi Tarifesi" yerine "Ticarethane Tarifesi" uygulanarak yapılan fazla tahakkuk ve tahsilatın, her bir faturanın ödenme tarihinden itibaren işleyecek avans faiziyle birlikte davalıdan istirdadına karar verilmesini talep etmiştir. 2634 sayılı Turizm Teşvik Kanunu'nun 16.maddesi yürürlükte olmakla birlikte, Bakanlar Kurulu'nun 24.05.2010 tarihli Turizm Belgeli Yatırım ve İşletmelere Elektrik Enerjisi Desteği Hakkında Kararı 29.06.2010 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Bu kararda Kültür ve Turizm Bakanlığından "Turizm Yatırım Belgesi" veya "Turizm İşletme Belgesi" almış yatırım ve işletmelerin tükettikleri elektrik enerjisi bedellerinin bir kısmının bütçeden karşılanmasının usul ve esasları düzenlenmiştir. Kararın 16.07.2009 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere yayımı tarihinden itibaren yürürlüğe gireceği bu kararın 8.maddesinde öngörülmüştür. Bu durumda 16.07.2009 tarihinden önce Turizm Teşvik Kanunu'nun 16.maddesine aykırı olarak yüksek tarifeden tahsil olunan enerji bedellerinin davalıdan avans faizi ile birlikte tahsili gerekmektedir. Ancak 16.07.2009 tarihinden sonraki enerji bedellerinin ise davalıdan talep edilemeyeceği, anılan Bakanlar Kurulu Kararında öngörülen usul ve esaslara göre Kültür ve Turizm Bakanlığından talep edilebileceği kabul edilmelidir.

DAVA : Taraflar arasında görülen istirdat davasının yapılan muhakemesi sonunda mahalli mahkemece verilen hüküm davalı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Temyiz isteminin süresi içinde olduğu anlaşıldıktan sonra dosyadaki bütün kağıtlar okunup gereği düşünüldü:

KARAR : Davacı vekili, Turizm İşletme Belgesi sahibi olan müvekkili şirkete ait "Hotel Grand A..." oteline 16.06.2009-16.03.2010 tarihleri arasında tahakkuk ettirilen 9.faturada ilgili mevzuata aykırı olarak "Sanayi Tarifesi" yerine "Ticarethane Tarifesi" uygulanarak yapılan 30.334,05 TL fazla tahakkuk ve tahsilatın, her bir faturanın ödenme tarihinden itibaren işleyecek avans faiziyle birlikte davalıdan istirdadına karar verilmesini talep etmiştir.

Davalı vekili, davanın reddine karar verilmesini istemiştir.

Mahkememizce davanın kabulüne yönelik verilen karar, Yargıtay 19.Hukuk Dairesinin 2011/3689 E. 2011/13687 K.sayılı ilamı ile "karar gerekçesi ile hüküm kısmındaki çelişki nedeniyle, 6100 HMK'nun 298 (HUMK'nun 388) maddesi gereğince bozulmuş, mahkemece bozma kararına uyularak, 2634 sayılı Turizm Teşvik Kanunu'nun 16. maddesine göre Turizm belgeli yatırım ve işletmelerin elektrik

bedelini en düşük tarifeden ödeyeceklerinin öngörüldüğü, bu nedenle davalı tarafça ticarethane tarifesi üzerinden yapılan faturalandırmanın kanuna aykırı olduğu gerekçesi ile davanın kabulüne karar verilmiştir.

Kararı, davalı vekili temyiz etmiştir.

Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuni gerektirici sebeplere ve özellikle delillerin takdirinde bir isabetsizlik görülmemesine göre, davalının aşağıdaki bendin dışında kalan sair temyiz itirazları yerinde değildir.

2634 sayılı Turizm Teşvik Kanunu'nun 16.maddesi yürürlükte olmakla birlikte, Bakanlar Kurulu'nun 24.05.2010 tarihli Turizm Belgeli Yatırım ve İşletmelere Elektrik Enerjisi Desteği Hakkında Kararı 29.06.2010 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Bu kararda Kültür ve Turizm Bakanlığından "Turizm Yatırım Belgesi" veya "Turizm İşletme Belgesi" almış yatırım ve işletmelerin tükettikleri elektrik enerjisi bedellerinin bir kısmının bütçeden karşılanmasının usul ve esasları düzenlenmiştir. Kararın 16.07.2009 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere yayımı tarihinden itibaren yürürlüğe gireceği bu kararın 8.maddesinde öngörülmüştür.

Bu durumda 16.07.2009 tarihinden önce Turizm Teşvik Kanunu'nun 16.maddesine aykırı olarak yüksek tarifeden tahsil olunan enerji bedellerinin davalıdan avans faizi ile birlikte tahsili gerekmektedir. Ancak 16.07.2009 tarihinden sonraki enerji bedellerinin ise davalıdan talep edilemeyeceği, anılan Bakanlar Kurulu Kararında öngörülen usul ve esaslara göre Kültür ve Turizm Bakanlığından talep edilebileceği kabul edilmelidir.

Mahkemece, yukarıda açıklanan hukuki esaslar gözetilerek bir karar verilmesi gerekirken, yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve yasaya aykırıdır.

SONUÇ : Bu itibarla yukarıda açıklanan esaslar gözönünde tutulmaksızın yazılı şekilde hüküm tesisi isabetsiz, temyiz itirazları bu nedenlerle yerinde olduğundan kabulü ile hükmün HUMK.nun 428.maddesi gereğince BOZULMASINA ve peşin alınan temyiz harcının istek halinde temyiz edene iadesine, 17.04.2014 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

T.C. DANIŞTAY 10. DAİRE E. 2009/1643 K. 2009/8571 T. 2.10.2009

İstemin Özeti : **Davacıya 2006/10266 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ve 2006/50 sayılı Uygulama Tebliği hükümlerine göre ödenen destekleme priminin 6183 sayılı Yasa hükümleri uyarınca geri istenilmesine ve davacının 5 yıl süreyle destekleme primi ödemelerinden yararlandırılmamasına ilişkin işlemin iptali istemiyle açılan dava** sonucunda; Adana 1. İdare Mahkemesince, davacının, 2006 yılındaki üretimi dolayısıyla destekleme primi ödemelerinden yararlanmak amacıyla 2006/50 sayılı Uygulama Tebliği hükümlerine göre ibraz etmesi gereken (borsa tescil belgesi, çiftçi belgesi, vb.) belgelerin tamamını teslim ederek başvuru yaptığı; davalı idarece, destek ödemesine konu olan taşınmazlardan, örnekleme yöntemiyle belirlenen bir kısmında yapılan keşiflerde, tarımsal üretim yapıldığının tespit edildiği; ancak, davacının ürettiği ürünü satın aldığı belirtilen B... Şti.'ne ait

kayıtlarının incelenmesi sonucunda, bu şirketin gerçeğe aykırı belge düzenlediği, şirketçe düzenlenen müstahsil makbuzlarının sahte olduğundan bahisle dava konusu işlem tesis edilmiş ise de; davacının kasıtlı olarak sahte belge kullandığı, desteklemeye konu tarımsal üretimi gerçekleştirmediği veya beyan edilen miktardan daha az üretimde bulunduğu yönünde somut herhangi bir tespit yapılmadığından, davacının gerçekte tarımsal üretim yapmadığından bahisle tesis edilen dava konusu işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle dava konusu işlemin iptali yolunda verilen kararın temyizen incelenerek bozulması istenilmektedir.

Savunmanın Özeti: Yerinde olmadığı ileri sürülen temyiz isteminin reddi gerektiği savunulmaktadır.

Danıştay Tetkik Hakimi: Sevil Mehel Telli

Düşüncesi: Sonucu itibariyle hukuka uygun bulunan mahkeme kararının onanması gerektiği düşünülmektedir.

Danıştay Savcısı: Yalçın Macar

Düşüncesi: İdare ve Vergi Mahkemelerince verilen kararların temyizen incelenerek bozulabilmesi için, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun49. maddesinin 1. fıkrasında belirtilen nedenlerin bulunması gerekmektedir.

Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, sözkonusu maddede belirtilen nedenlerden hiçbirisine uymadığından, istemin reddi ile temyiz edilen Mahkeme kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Onuncu Dairesince, dosyanın tekemmül ettiği anlaşılmakla yürütmenin durdurulması istemi incelenmeksizin işin esasına geçildi, gereği görüşüldü:

KARAR : İdare ve Vergi Mahkemelerinin nihai kararlarının temyizen bozulması 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 49. maddesinde yer alan sebeplerden birinin varlığı halinde mümkündür.

Dosyada mevcut bilgilerden; davacının ürettiği ürünü satın aldığı belirtilen B…Şti. nezdinde yapılan incelemelerde elde edilen belgelerin, davacının gerçekte tarımsal üretim yapmadığını kanıtlayıcı nitelikte olmadığı anlaşılmakta, dolayısıyla dava konusu işlemde hukuka uyarlık bulunmamaktadır. Ancak, sözü edilen şirket yöneticileri hakkında yapılan ceza yargılaması sonucunda, davacı çiftçinin gerçekte tarımsal üretim yapmadığını kanıtlayacak nitelikte herhangi bir bilgi-belgeye ulaşılması halinde idarece, daha önce yapılan destekleme ödemesinin geri alınabileceği de açıktır.

SONUÇ : Temyizen incelenen karar, usul ve hukuka uygun olup, dilekçede ileri sürülen temyiz nedenleri kararın bozulmasını gerektirecek nitelikte görülmediğinden, temyiz isteminin reddi ile Adana 1. İdare Mahkemesinin 2.12.2008 tarih ve

E:2008/907, K:2008/1713 sayılı kararının ONANMASINA, 02.10.2009 tarihinde oybirliği ile karar verildi.